

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 438/2011-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., C., zastúpeného advokátom JUDr. M. L., Advokátska kancelária, L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Lučenec sp. zn. 10 C 83/2010 z 3. decembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 29/2011 z 29. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2011 doručená sťažnosť J. K., C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho

základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 10 C 83/2010 z 3. decembra 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 29/2011 z 29. marca 2011.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ podal 18. marca 2010 na okresnom súde návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 330,42 € s príslušenstvom. Sťažovateľ si túto sumu uplatnil voči odporkyňi, s ktorou žil do 30. decembra 2009 ako druh a družka. Odporkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností evidovaných na LV č. ..., v katastrálnom území T., a to rozostavaného rodinného domu a rozostavanej garáže, v podiele jedna polovica k celku. Sťažovateľ je druhým spoluvlastníkom týchto nehnuteľností – stavieb, rovnako v podiele jedna polovica k celku. Tieto nehnuteľnosti stoja na pozemkoch evidovaných na LV č. ..., v katastrálnom území T., ktorých výlučným vlastníkom je sťažovateľ. Podľa sťažovateľa odporkyňa ako podielová spoluvlastníčka stavieb postavených na jeho pozemkoch obmedzuje výkon jeho vlastníckeho práva. Odporkyňa sa takto podľa sťažovateľa bezdôvodne obohacovala na jeho úkor. Požadovaná istina 330,42 € predstavuje obvyklé nájomné za užívanie pozemkov vo vlastníctve sťažovateľa v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu na stavbách za tri roky. Ako sťažovateľ uviedol, malo ísť len o nepremlčanú časť bezdôvodného obohatenia odporkyne.

Okresný súd vydal 22. marca 2010 platobný rozkaz sp. zn. 2 Ro 139/2010, ktorým rozhodol v súlade s návrhom sťažovateľa. Odporkyňa však podala proti platobnému rozkazu z 22. marca 2010 odpor, preto ho okresný súd zrušil a vo veci nariadil pojednávanie. Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom sp. zn. 10 C 83/2010 z 3. decembra 2010, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Okresný súd si vyhradil rozhodnutie o trovách konania až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Po vykonaní dokazovania dospel okresný súd k záveru, že medzi účastníkmi konania došlo konkludentne k uzavretiu atypickej

zmluvy podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorá neodporuje obsahu ani účelu zákona a posudzuje sa podľa ustanovenia § 659 Občianskeho zákonníka, ktorý upravuje zmluvu o výpožičke, na základe ktorej vznikne vypožičiatelovi právo vec po dohodnutú dobu bezodplatne užívať. Okresný súd poukázal na to, že sťažovateľ konaním priečiacim sa dobrým mravom neumožňuje od 30. decembra 2009 užívať odporkyni nehnuteľnosti, ktorých je podielovou spoluvlastníčkou, a preto sťažovateľ bez obmedzenia od tohto obdobia užíva tak nehnuteľnosti, ktorých je výlučným vlastníkom, ako aj stavby, ktorých je spoluvlastník. Okresný súd preto dospel k záveru, že na strane odporkyne nedošlo ku vzniku bezdôvodného obohatenia, a preto návrh sťažovateľa zamietol.

3. Proti rozsudku okresného súdu z 3. decembra 2010 podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom navrhol, aby krajský súd ako súd odvolací zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 14 Co 29/2011 z 29. marca 2011 tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Krajský súd dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je vo výroku správny, hoci nepovažoval právne posúdenie veci v zmysle aplikácie § 659 Občianskeho zákonníka za vecne správne. Na túto skutočnosť krajský súd účastníkov konania upozornil a 14. februára 2011 vyzval účastníkov, aby sa písomne vyjadrili k inému právnomu posúdeniu veci. Krajský súd v rozsudku zohľadnil to, že stavba rodinného domu sa realizovala s vedomím sťažovateľa, čo odporkyňu oprávnene viedlo k presvedčeniu, že užívanie pozemkov, na ktorých je táto stavba postavená, nebude v budúcnosti predmetom sporu.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že nielen „... majetkovo-právny vzťah k stavbe domu, dvojgaráže, ale aj spolužitie účastníkov a ich správanie nasvedčuje existencii konkludentnej dohody, z ktorej odporkyni vzniklo právo bezodplatného užívania pozemkov. Existencia tohto práva je založená vôľou oboch strán postaviť spoločný dom a dvojgaráž a na výkon nerušených spoluvlastníckych práv z tohto vzťahu vyplývajúcich, sa viaže aj užívací vzťah pozemkov nielen tých, na ktorých je dom a dvojgaráž postavená, ale aj tých, ktoré sú na tento účet hospodársky nevyhnutné.“.

Zároveň sa však krajský súd nestotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom v zmysle aplikácie § 659 Občianskeho zákonníka o zmluve o výpožičke. Podľa krajského súdu predmetom takého právneho vzťahu môže byť len vec huteľná a individuálne určená a „... *vypožičiavateľ sa zaväzuje vypožičanú vec požičiavateľovi po uplynutí doby výpožičky vrátiť*“.

Preto dospel krajský súd k záveru, že „... *hmotno-právny nárok, o ktorý navrhovateľovi v danom prípade nesporne ide, je bezzákladný a návrh na zaplatenie žalovanej istiny je nedôvodný. Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa na úkor navrhovateľa sa neobohatila, a preto ak okresný súd návrh zamietol, odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ho potvrdil aj keď z iných právnych dôvodov.*“.

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol takýmto nálezom:

„Rozhodnutím Okresného súdu v Lučenci zo dňa 03.12.2010, č. k. 10 C/83/2010, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.03.2011, sp. zn. 14 Co/29/2011 bolo porušené základné právo J. K., nar. ..., bytom C., vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo na právnu istotu v zmysle čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Okresného súdu v Lučenci zo dňa 03.12.2010, č. k. 10 C/83/2010, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29.03.2011, sp. zn. 14 Co/29/2011, a vracia vec Okresnému súdu v Lučenci na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

7. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Predmetom sťažnosti je preto sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva vlastniť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 1 ústavy. Tieto práva mali byť podľa sťažovateľa porušené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 83/2010 z 3. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 14 Co 29/2011 z 29. marca 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

8. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu ústavný súd uvádza, že vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Uplatňujúc princíp subsidiarity dospel ústavný súd k záveru, že sťažovateľ sa v tejto časti mal domôcť ochrany svojho základného práva využitím opravných prostriedkov. V danom prípade to bolo odvolanie proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ktorý aj sťažovateľ reálne včas využil. Krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom z 29. marca 2011, v ktorom sa vysporiadal s obdobnou argumentáciou, akú sťažovateľ uviedol aj v sťažnosti ústavnému súdu. Krajský súd dospel k záveru, že výrok rozsudku okresného súdu je vecne správny, avšak právne posúdenie vzťahov medzi účastníkmi konania okresným súdom nepovažoval za správne. Z toho potom vyplýva, že sťažovateľom napadnutý rozsudok okresného súdu už bol predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Preto bolo plne v právomoci krajského súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho práv, ak by dospel k záveru, že jeho práva boli

skutočne porušené. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiarity potom dospel ústavný súd k záveru, že nemá dostatok právomoci na rozhodovanie o namietanom porušení práv sťažovateľa rozsudkom okresného súdu.

Z uvedeného dôvodu preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

9. Vo vzťahu k porušeniu práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu je sťažnosť podľa ústavného súdu zjavne neopodstatnená.

Podľa čl. 46 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

10. Podstata sťažnosti spočíva v názore sťažovateľa, že mu rozsudkom krajského súdu bolo obmedzené jeho vlastnícke právo k pozemkom tým, že na nich stoja stavby (rodinný dom, garáž), ktorých podielovou spoluvlastníčkou je aj odporkyňa. Podľa sťažovateľa nie je vôbec podstatné, či odporkyňa aj tieto stavby reálne užíva, podstatné je to, že stavby stoja na jeho pozemkoch. V priebehu konania na okresnom súde sťažovateľ

predložil uznesenie krajského súdu sp. zn. 13 Co 34/2010 z 12. marca 2010, ktoré sa síce týkalo iných účastníkov, ale vec bola skutkovo obdobná. Toto rozhodnutie podľa sťažovateľa potvrdzovalo správnosť jeho právnej argumentácie. Krajský súd však pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa na takéto uznesenie neprihliadol a potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorý podľa sťažovateľa rozhodol protichodne o skutkovo obdobnej veci. Tým došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho „... práva na právnu istotu ako aj práva na spravodlivý súdny proces“.

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

11. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže zasahovať do skutkových a právnych záverov týchto všeobecných súdov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné (obdobne I. ÚS 17/00, I. ÚS 93/08).

Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základnými právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namieta, a napádaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý im predchádzal.

12. Z uvedeného hľadiska potom ústavný súd podrobil kontrole rozsudok krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu obsahuje konkrétne, reálne a právne akceptovateľné dôvody, pre ktoré sa krajský súd stotožnil s rozhodnutím okresného súdu. Krajský súd rozsudok okresného súdu nepreskúmal len formálne, pretože hoci potvrdil správnosť výroku rozsudku okresného súdu, dospel k odlišnému právnomu posúdeniu. Krajský súd nepovažoval za správne právne posúdenie veci okresným súdom, pokiaľ ide o aplikáciu ustanovenia zmluvy o výpožičke podľa § 659 Občianskeho zákonníka. Majetkovo-právny vzťah medzi účastníkmi konania posúdil inak. Právne posúdenie vzťahu medzi účastníkmi konania, na základe ktorého malo podľa krajského súdu vzniknúť odporkyni právo bezodplatného užívania pozemkov, však nemožno hodnotiť ako svojvoľné či zjavne neodôvodnené v zmysle možného porušenia práv sťažovateľa. Krajský súd svoj právny názor zrozumiteľne, logicky no najmä právne akceptovateľne odôvodnil. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa bezodplatného užívania jeho pozemkov odporkyňou nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne

závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podľa ústavného súdu výklad právnych noriem, ako aj právne posúdenie užívania pozemkov sťažovateľa krajským súdom nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Sťažovateľ tiež poukázal na odlišné rozhodnutie krajského súdu z 12. marca 2010, ktoré sa podľa neho týkalo obdobnej veci. Ústavný súd zastáva v tejto súvislosti názor, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovacia prax všeobecných súdov (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07, I. ÚS 256/08).

13. Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenej.

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy

14. V súvislosti s namietaným porušením označených práv ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného dôvodu je v kontexte už

uvedeného (čl. 13 odôvodnenia tohto uznesenia) sťažnosť taktiež zjavne neopodstatnená a navyše, ústavný súd nezistil, že by mohla byť daná príčinná súvislosť medzi rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy. Sťažovateľ je výlučným vlastníkom pozemkov a podielovým spoluvlastníkom na nich postavených stavieb, ktorých výstavba sa realizovala plne s jeho vedomím a za jeho aktívnej účasti. Sťažovateľ tieto nehnuteľnosti aj sám užíva. Preto je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

15. Sťažovateľ podal sťažnosť aj z dôvodu porušenia čl. 1 ústavy. V tejto súvislosti však ústavný súd uvádza, že toto základné ustanovenie ústavy neobsahuje konkrétnu garanciu základného práva alebo slobody, nemá charakter základného práva, a preto nie je priamo aplikovateľné na individuálny prípad. Z uvedeného dôvodu je sťažnosť aj v tejto časti zjavne neodôvodnená, čo zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celosti odmietol. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011